

LA GRANOTA COMUNA

DESCRIPCIÓ

La granota comuna o granota verda és un amfibi aquàtic que pot fer fins a 11 cm de longitud (les femelles). Normalment, però, fa uns 8 cm.

Té un color variable, des d'un color verd llampant amb alguns punts i ratlles negres fins a tons més marronosos. El ventre és de color grisós.

La majoria de granotes presenten una línia clara que els travessa el cos des del cap fins a les potes posteriors. Als costats tenen dues línies més gruixudes, també d'un color clar.

És una granota molt estilitzada, de potes llargues. Té quatre dits a les potes del davant i cinc a les del darrere, que estan units per unes membranes.

La nineta dels ulls és horitzontal.

Les granotes són tant diürnes com nocturnes. Durant l'estiu baixa la seva activitat durant les hores de més sol.

ALIMENTACIÓ

S'alimenten tant de preses terrestres com aquàtiques. Mengen tot tipus d'insectes, com mosques i mosquits, escarabats, abelles, vespes i formigues i, també, aranyes.

De vegades, també poden menjar petits peixos, ocells, amfibis (com els seus capgrossos) i rèptils.

Els capgrossos mengen també algues i plantes del fons i de les aigües on creixen.

REPRODUCCIÓ

El període de reproducció va des del juliol fins al juny.

Les femelles poden pondre entre 2.000 i 5.000 ous, que solen adherir-se a la vegetació i al fons, però també es poden trobar surant a l'aigua.

Després de 5-8 dies surten els capgrossos, que comencen a fer la metamorfosi (diferents canvis fins a convertir-se en granotes) després de 8-12 setmanes, tot i que poden passar tot l'hivern en aquest estadi.

Els capgrossos poden créixer fins a 11 cm, encara que habitualment en tenen uns 6 o 7.

Les granotes poden viure entre 6 o 7 anys, però normalment viuen 2 o 3 anys.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

Es troba a la península Ibèrica i el sud de França, fins i tot a més de 2.000 m d'altitud.

És una espècie estrictament aquàtica, que es pot trobar en tot tipus de masses d'aigua (bassals, estanys, rierols...), tot i que prefereixen l'aigua permanent i les zones ben assolellades.

Es poden trobar en molts indrets, fins i tot en llocs molt alterats per les persones.

Comparteixen hàbitat amb altres espècies d'amfibis que van a zones aquàtiques per reproduir-se. Quan detecten la presència de depredadors (ocells, llúdrigues, senglars, peixos, serps, gripaus...), fugen cap a l'aigua com a mecanisme de defensa.

RELACIÓ AMB LES PERSONES

És l'únic amfibi autòcton de la península Ibèrica que es cria en centres per a la seva comercialització com a aliment.

Els principals problemes que tenen aquests animals actualment, a causa del contacte amb l'home, és la dessecació dels seus hàbitats i l'excés de contaminació de moltes aigües.

També els causa problemes la introducció d'altres espècies exòtiques com la granota toro.

Algunes persones tenen granotes de diferents tipus com a animals de companyia. Cal recordar, però, que no és adequat agafar animals salvatges, com la granota verda, per tenir-los a casa.

Per tenir una granota en condicions, cal tenir en compte la mida que tindrà la granota adulta, perquè pugui disposar d'un tanc d'aigua prou gran on es trobi bé. També cal tenir en compte com s'ha de cuidar (temperatura, alimentació, llum, etc.) i els anys que viurà.

A les botigues es poden trobar aliments preparats per alimentar-les, que cal complementar amb vitamines, però també se'ls pot donar aliments vius. Cal donar-los de menjar dues o tres vegades al dia.

EL TRITÓ

DESCRIPCIÓ

El tritó és un amfibi, semblant a la salamandra, que passa molta estona dins l'aigua.

Si ens fixem en el [tritó pirinenc](#), els adults fan de 10 a 15 cm de llarg, dels quals gairebé la meitat corresponen a la cua, força prima.

Tenen el dors color castany més aviat fosc i uniforme, de vegades amb alguna taca groga o una ratlla longitudinal groga a l'esquena, i el ventre groguenc.

A diferència d'altres espècies de tritons, com el tritó comú, l'adult no té cresta a l'esquena ni a la cua.

El capgròs, de color més clar amb taques fosques, sí que té cresta, però només a la cua.

El [tritó meridional](#), en canvi, fa uns 15-20 cm, però pot arribar a fer 30 cm de llarg des del cap fins al final de la cua.

La pell és berrugosa i de color verd o gris amb taques marronoses i punts negres al dors. Per sota, és de colors més clars, entre el groc i el verd.

El cap és més llarg que ample, amb el musell arrodonit; els ulls són petits. Les potes són fortes i gruixudes, amb els dits ben lliures.

No té cap cresta dorsal i té unes protuberàncies als costats de color taronja.

ALIMENTACIÓ

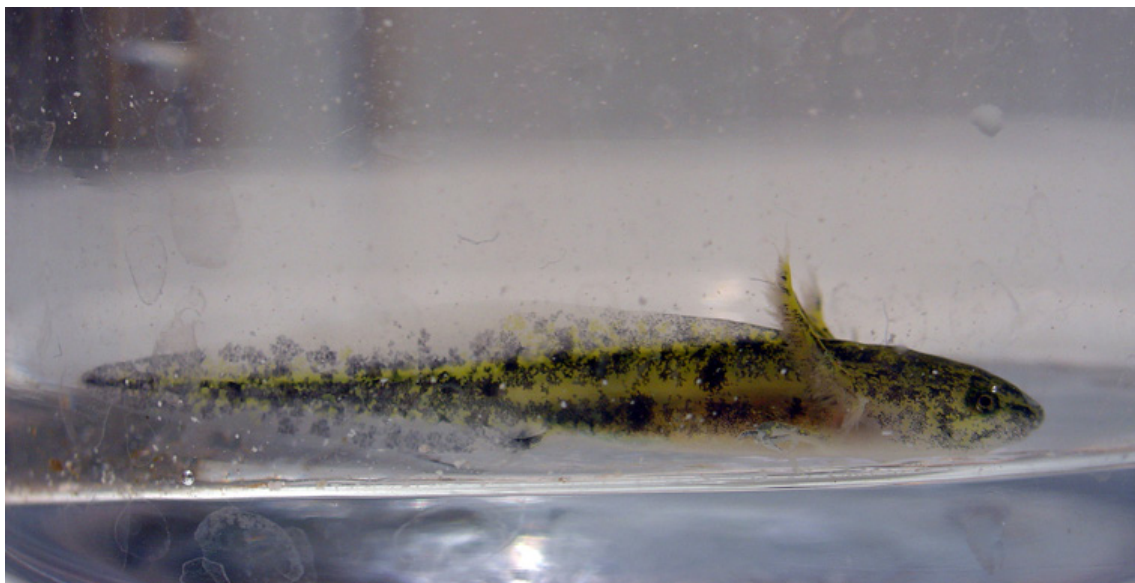
S'alimenten d'insectes, cucs, etc. I, també, restes que troben a l'aigua.

REPRODUCCIÓ

El tritó pirinenc cria a la primavera en aigua freda i clara.

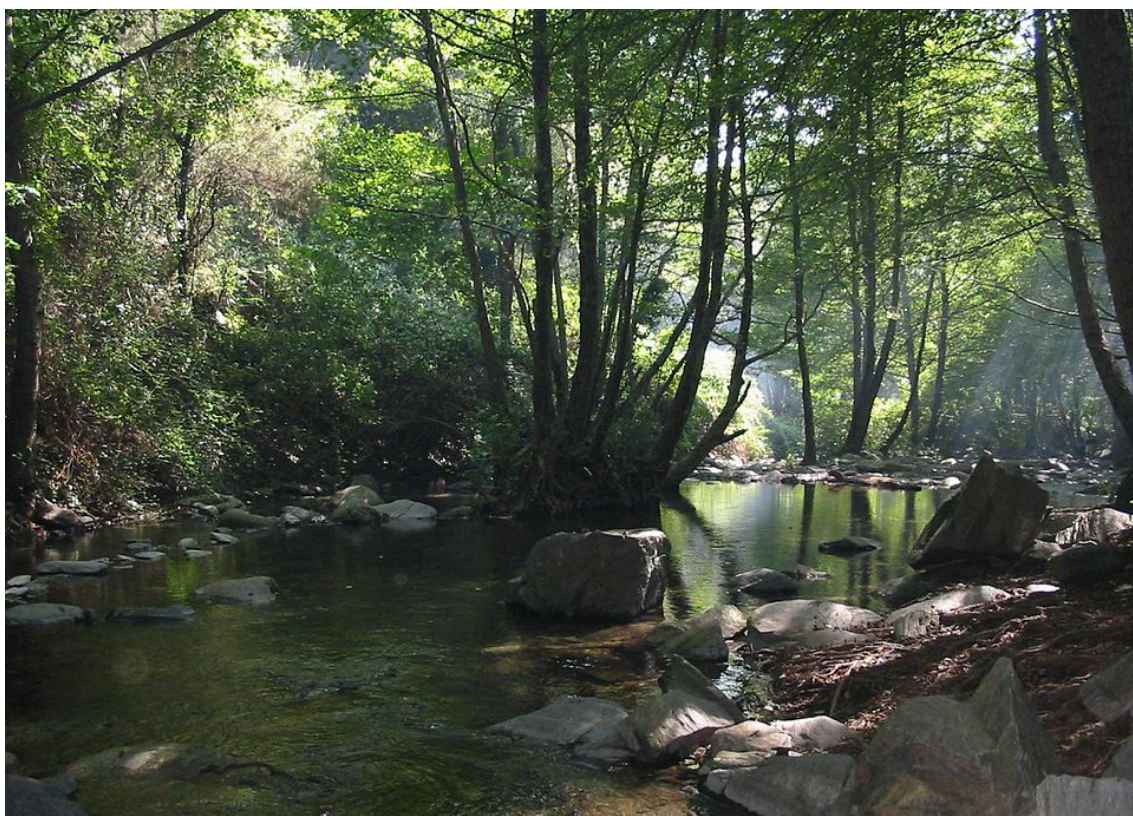
Els centenars d'ous que pon la femella mesuren uns pocs mil·límetres de diàmetre i s'adhereixen a les plantes i les pedres submergides.

Les larves (capgrossos) neixen després d'un parell de setmanes i creixen fins a fer la metamorfosi, com les granotes i els gripaus.

DISTRIBUCIÓ I HÀBITAT

El tritó pirinenc és una espècie que es pot trobar a Catalunya, als Pirineus i en alguns punts aïllats del Montsec i les Guilleries. Una espècie propera és el tritó del Montseny.

Al sud de Catalunya es pot trobar el tritó meridional.

El tritó comú, molt estès, es pot trobar per tot Europa, però no es troba a la península Ibèrica.

Al tritó pirinenc se'l troba sobretot en aigües netes, no excessivament corrents i no gaire fondes, tot i que és capaç d'adaptar-se a basses, torrents, rierols, llacs i, fins i tot, abeuradors de bestiar.

En general, prefereix localitzacions obagues en cotes baixes i més assolellades a més alçada. És bastant aquàtic, però quan no està en el període reproductor se'l pot trobar també fora de l'aigua. Es desplaça més caminant pel fons que nedant.

El tritó meridional viu en basses, pous, petits embassaments de zones baixes prop de la costa, al sud de Catalunya. Suporta bé aigües amb una certa concentració de matèria en descomposició.

RELACIÓ AMB LES PERSONES

Actualment, el tritó pirinenc i altres espècies de tritons estan amenaçats o pateixen la pèrdua del seu hàbitat.

Hi ha algunes espècies de tritó que es venen per tenir en aquaris com a animals de companyia, com el tritó de ventre de foc. Abans d'adquirir-ne un, cal tenir en compte que la venda sigui legal i que puguem aconseguir un aquari amb les condicions que necessita l'animal (combinació de zona aquàtica i terrestres, etc.).

